

*de
opstanding*

*'Revolutum lapidem'
(Marcus 16, 4)*

De opstanding

Het eerste en laatste monument voor een mens is zijn graf. Daar is hij 'mono' 'alleen' en wordt zijn leven afgesloten. Niemand staat daar nog levend uit op.

De steen voor Jezus' grafmonument was zeer groot. Toch was hij weggewenteld. Toen stond Jezus op en ging opnieuw het leven binnen. Deze grote 'revolutie' vond plaats aan het begin van zijn nieuw leven. Wat de ingang van het uittreden in een nieuwe schepping in de weg stond werd verwijderd.

De weerhoudende macht die het leven tegenhield, werd niet vernietigd of omvergeworpen maar 'teruggewenteld'. Dat is: teruggeplaatst naar waar zij buiten werking wordt gesteld, naar vanwaar zij gekomen is en een plaats innam die haar niet toekwam. Evenmin als het leven toekomt aan de dood. Leven hoort bij verrijzenis.

De revolutie, die Bisschop Bekkers ontketende in de geesten van mensen, moest wel leiden tot bevrijding uit het graf van een dood geloof. De kolossale steen, die mensen afsloot van het leven, kan niet vernietigd worden; en hoeft niet omvergeworpen te worden. Het is voldoende en als zodanig ook het enig haalbare: het graf van de afsluiting te openen. Daar moet geen energie en geestkracht aan verspild worden. Immers: God zelf wentelt die steen terug om aan de vrijheid vrij baan te geven. De steen is: de Kerk.

Deze revolutie geeft mensen de gelegenheid 'elkaar' te bevrijden en als verrezenen tevoorschijn te treden. Al zal iedere mens verrijzen naar nieuwe eeuwige zijnswijzen in God, de 'aarde-verrijzenis' moet door mensen gebeuren. Dat betekent, dat de aarde-opstanding van Bisschop Bekkers moet plaats vinden door mensen in de tijd. Zijn verrijzen in kracht, als een van de goddelijke revolutionairen die de storm van de Geest stuwen en verder verspreiden, moet gebeuren door zijn volgelingen en opvolgers.

Het beeld van Bisschop Wilhelmus Marinus Bekkers, dat staat op het marktterrein van Sint-Oedenrode, vlak voor de parochiekerk, heeft een grote beeldende betekenis. In plaats van in zijn rechterhand houdt hij zijn herdersstaf in zijn linkerhand. Dat is omdat hij op zijn rechterhand twee mensen draagt die in liefde verstrengeld één zijn geworden. Niet voor niets is zijn wapenspreuk 'liefde als wapen'. Hij was net begonnen uit te spreken wat 'liefde' voor hem betekende, toen hij uit het leven werd weggerukt door een dodelijke hersentumor. Vanaf dat moment moesten anderen gaan uitspreken wat hij bedoelde te zeggen, wat hij intuïtief aanvoelde, wat hij zag in de toekomst, wat hij had willen doen. Wat was dat?

Alleen wie geloven kan in de kracht van intuïtie, in het schouwend vermogen van wie liefheeft, in de bewoning van God van de zuivere natuur, zal waarde kunnen hechten aan verwondering en toekomstverwachting en voorspelling van geschiedenis. En dan kan -tegen alle misverstaan en misvertrouwen van de mens in- veel voorzien en vooraf benoemd worden wat in de verte zich ontplooiende tijd zich zal ontfouwen. En wat in de toekomst te zien zou zijn, zou dan dichtbij kunnen worden uitgevoerd.

Ervan uitgaande welke mens bisschop Bekkers was en wat hij gedaan had, kunnen de contouren van zijn visioen zichtbaar zijn: de richting van wat voor hem geloof en leven was. Hij wist wat er mogelijk was wanneer 'liefde' de levenslijn van mensen zou gaan bepalen.

Hoe zou hij voor zich uit en om zich heen een heel ander (ook vrouwelijk) priesterschap voor zich hebben uitgedragen. Hoe zou hij zijn priesters hebben gestimuleerd en geïnspireerd priesters te zijn van 'Gods volk onderweg'. Vanuit het leven zelf, dat is 'de doorleefde en voorgeleefde' werkelijkheid, zou zo de Kerk een heel andere 'levens- en geloofswerkelijkheid' geworden zijn. Uitgaande van zijn droom had dit gekund.

Rinie Bekkers -als hij zo genoemd werd voelde hij zichzelf-zou met zijn hart bij de boerenjeugd gebleven zijn. Hoe vele jaren was hij hun diocesane geestelijke adviseur geweest. De werkende jeugd lag hem na aan het hart. Op een zelfde wijze was hij hun diocesane geestelijke adviseur geweest. In de NCB en KAB voelde hij zich thuis.

Gaandeweg zou het niet meer zijn eerste inzet zijn geweest: mensen naar de Kerk te laten komen, maar de Kerk naar de mensen te laten gaan. Zijn boodschap mag als volgt worden verstaan: lieve jonge mensen 'leef' want als je leeft 'lief' je God. Zo als je leeft, dien je God. Jullie inzet voor elkaar, jullie zorg voor ouderen, jullie liefde voor de natuur zal dan je godsdienst zijn.

Hij zou er op uit zijn blijven trekken. Hij zou te zien zijn bij een concours hippique, op de tribune zitten bij de paralympics. Onopvallend, zou hij ergens langs de grachten staan wanneer de gay-parade langs kwam varen. Hij zou de 'altaar'treden op zijn blijven gaan in een woonwagen, een vluchtelingenkamp 'binnenvluchten' weg uit gesloten kerken, En natuurlijk zou hij te vinden zijn in een zwaarbevaakte gevangenis of in een afkickcentrum.

En hij zou van de partij zijn op feestjes, want hij hield van feesten. Zomaar zou hij een disco binnenstappen in zijn gewone plunje, in zijn gewone kleren waarmee hij de paardenstal uitdeed als hij was wezen rijden. Dan zou hij aan de tap met de jongelui een pilsje drinken. En het zou helemaal niet hoeven te verbazen wanneer hij bij het weggaan zou zeggen: kom ook eens een keer op tegenbezoek. Ik woon daar ginds in de kerk. Dan zal ik ook tracteren. Dan krijgen jullie van mij brood en wijn ... En dan zal ik jullie vertellen, dat God een God van liefde is die alle lief en leed van mensen deelt. Ja, voor hem was geloven en leven even joyeus, want het kwam op hetzelfde neer.

Alsof bisschop Bekkers nooit heeft bestaan, heeft de kerk zich uit het 'gewone' leven teruggetrokken en zelfs tegen wezenlijke levensgevoelens gekeerd. Geen heroverwogen en herzien van een levensvreemde moraal, geen vrijheid voor wie gewetensvol eigen beslissingen neemt. De liefde blijft voor de Kerk een levensgroot probleem, de liefde tussen dezelfde en andere geslachten. Voordat bisschop Bekkers de kansel op kon gaan om zijn bevrijdende boodschap wijd en luid te verkondigen, stierf hij. Zijn tijd was op.

In april 2016, vijftig jaar na zijn heengaan zal bisschop Bekkers' dood worden herdacht. Confessionele zenders als de 'KRO' zullen zich willen profileren met 'hun' bisschop als bisschop van het volk. Zijn verrijzenis zal niet worden gevierd ... want eigenlijk is hij toch voorgoed dood ... De Kerk liet hem sterven. Dat zijn in deze de bisschoppen en andere kerkleiders, die getracht hebben de 'geest' van hun dissidente collega te doen vervagen (door de vormen waarin deze aan het licht trad geleidelijk aan het oog te onttrekken). Maar de geest, de geest van liefde is onsterfelijk. Wel werd de kracht en de uitstraling van zijn geest gebroken. Helaas is ook de geest van bisschop Bekkers gaan verkwijnen in de gestalten, in de belichaming van zijn idealen.

Zij die in zijn verrijzenis geloven, moeten nu aan de slag - nadat er een Pinksterstorm over hen heen is geraasd. Dit kan in het voorjaar gebeuren, in de lentetuin van het nieuwe leven als de natuur de onsterfelijkheid van de mens bewijst. Het is aan mensen van nu zijn intuïtie te volgen, zijn visioen weer op te delven. Juist nu, nu alwat Kerk en geloof aangaat, lijkt te zijn achterhaald en voorgoed gestorven.

Wat uit de menselijke erfenis van bisschop Bekkers is te verstaan, moge worden herinnerd en hertaald als een levensboodschap voor mensen van nu, van jong en oud.

Hij gaf aan Kerk en geloof een menselijk gezicht.
God werd aantrekkelijk. GodGodin had dezelfde wapenspreuk:
Liefde.

Wat in 50 jaar niet is gebeurd, moet nu na 50 jaar gebeuren, ook zonder de directe nabijheid van bisschop Bekkers maar wel in zijn aanwezige geest.

Was hij het niet, die op een ruitersfeest de gevleugelde woorden sprak 'Op de rug van een paard en aan de boezem van een vrouw vind je het grote geluk'?

